

værende Kapitel, bemærkes, at man Intet har fundet at erindre mod det af Udvalget foreslaaede Tillæg til den tidligere § 157, hvorefter det særligt skal paalægges Formanden at vaage over, at den Anklagede ikke krænktes i sin Ret ved Maaden, hvorpaa Spørgsmaal stilles til ham, hvorimod Man ikke skjønner, at der er tilstrækkelig Anledning til at indskyde i den tidligere § 162, at Overanlageren i Tilfælde af Forsald kan lade møde for sig ved „en anden Sagfører“, dels fordi det, om end Saadant vil være det Sædvanlige, dog ikke kan ansees nødvendigt, at Stedfortræderen altid skal være en Sagfører, og dels fordi Forslaget i alt Fald ikke er ganske korrekt, da det ikke er givet, at Overanlageren selv er Sagfører. Uagtet Ministeriet er enigt med Udvalget i, at Indsigelser mod Rævningslisten i dens Helhed i Almindelighed ville blive hentede fra Fremgangsmaaden ved dens Affattelse, saa vil en saadan Indsigelse dog formentlig ogsaa kunne reises af andre Grunde f. Ex., fordi det Udvalg, der har affattet Listen, ikke var sammensat paa den lovbekendte Maade eller valgt imod Lovens Forskrifter, og Man maa derfor ansee det for rettest ikke at give den tidligere § 168 den af Udvalget foreslaaede Tilføining, medens Man iøvrigt tiltræder den af samme udtalte Anstuelse, at det ikkun er meget grove Feil ved de forskellige Listers Affattelse, der kunne bevirke, at hele Listen erklæres ugyldig, men at en udtrykkelig Bestemmelse herom ikke behøver at optages i Loven.

Medens Man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at gaae ind paa den af Udvalget antydede Tanke, at Rævningeretten skulde dannes, forinden Anklagede tilspørges, og at Spørgsmaalet, om Tilstaaelsen er tilstrækkelig til derpaa at bygge en Straffedom, altid skulde forelægges Rævningerne, hvorved den tidligere § 170 formentlig vilde tabe endel af sin Betydning — saameget mindre som intet Forslag i denne Retning er stillet af Udvalget — har Man iøvrigt ikke fundet nogen Betænkelighed ved at tiltræde de til den nævnte § 170 stillede Forslag, dog at Man ikke har kunnet gaae ind paa her at optage Bestemmelsen om, at Spørgsmaalet, om en Forbrydelse er begaaet, kun kan

bevises ved den Anklagedes Tilstaaelse, naar denne bestrækes ved de øvrige ophyste Omstændigheder, idet denne Forskrift rettest vil have sin Plads i Kapitlet om Bevis, naar dette Kapitel bliver staaende.

Ministeriet maa erkjende, at det er rigtigt at lade Indsigelser mod Rævninger, som støttes paa Grunde, gaae forud for den Forkastelse, der tilstedes, uden at Grunde skulle anføres, og finder derfor Intet at erindre imod, at de tidligere §§ 174 og 175 bytte Plads. Hvad den sidstnævnte Paragraf angaaer, har Man derhos optaget de af Udvalget foreslaaede Ændringer, med Undtagelse af det til Nr. 2 stillede Forslag, idet Man dels har anset der for rettest, at nær Slægtsskabs- og Svogerskabsforbindelse mellem Overanlageren og en Rævning fremdeles bliver en gyldig Forkastelsesgrund, da det dog maa antages, at vedkommende Rævning, naar et saadant Forhold bestaaer, lettere vil kunne blive paavirket af Overanlagerens Argumentation, og dels har antaget, at der i det tidligere Udkast er taget tilstrækkeligt Hensyn baade til Svogerskabs- og til Slægtsskabsforbindelsen, naar det erindres, hvorledes denne beregnes efter det til Grund for Fd. 21 Mai 1845 liggende System.

Ministeriet finder Intet at erindre imod, at Rævningernes Antal, naar der ikke bliver 12 uforkastede Rævninger tilbage, fuldstændiggjøres ved at Formanden tager de manglende efter Udvalgslisten blandt dem, der boe paa det Sted eller nær det Sted, hvor Retten holdes, (den tidligere § 186 nu § 176), hvilket vistnok i og for sig er det korrekteste, idet Man vel efter det Antal, der findes paa Udvalgslisten, tør antage, at der altid vil findes nogle, som ere hosatte saaledes, at de uden altfor stor Uleilighed ville kunne tiltages, hvorhos Man ogsaa har tiltraadt de til de tidligere §§ 182 og 184 stillede Ændringsforslag. Naar dernæst Udvalget har foreslaaet, at der til den tidligere § 185 skal føies en Bestemmelse om, at Bevis for, at den Anklagede tidligere er straffet, ikke maa føres, forinden Rævningerne have erklæret sig, med mindre Forsvaret ved at søge at godtgjøre Anklagedes tidligere gode Wandel giver bestemt Anledning dertil, saa kan Ministeriet saa meget